

Muốn là được

Chuồn Chuồn Ớt vào đời

Chuồn Chuồn con so cánh mình với cánh mẹ.

- Mẹ ơi, cánh con bằng mẹ rồi nè.

- Ờ, con lớn xộn rồi đó.

Mẹ Chuồn Chuồn nói vậy nhưng vẫn để con trên lưng bay đi kiếm thức ăn. Khi ăn bà đút từng miếng nhỏ cho con.

Cào cào, châu chấu, thậm chí một bụi cỏ cũng hỏi:

- Sao chị không để cháu nó tự bay, tự ăn?

- Hồi đó tôi sinh non nên nó rất yếu. Tôi phải bảo vệ nó.

- Bảo vệ hồi nhỏ thôi chớ lớn rồi bảo vệ hoài nó non nớt hoài.

- Lúc này nó cũng non nên không dám thả nó ra. Tôi sợ mất nó lắm.

Mẹ Chuồn Chuồn nói vậy rồi cũng con đi. Mẹ con Chuồn Chuồn đi tới đâu mọi người cũng chọc ghẹo.

- Gì mà đổ lòm!

Không hiểu sao Chuồn Chuồn con lại căm ghét từ “đổ lòm” kinh khủng. Mẹ thấy con khó chịu, lấy tay bịt tai Chuồn Chuồn con. Khi Chuồn Chuồn con sợ nằng, mẹ để con dưới bụng rồi bay.

Một ngày nọ, mẹ Chuồn Chuồn bệnh rất nặng, rất đột ngột.

Mẹ qua đời.

Chuồn Chuồn con buồn bã bay chấp chới khắp nhà. Nó không biết làm gì hết. Nó cũng không biết kiếm thức ăn. Rồi nó bay ra đầu ngõ. Bọn trẻ con nhìn thấy liền nô đùa.

- Ô đổ lòm, đổ lòm, đổ lòm!

Lúc này không ai dậy tai cho Chuồn Chuồn con. Nó đói và hoảng loạn giữa những đứa trẻ. Khi chịu hết nổi, nó bụm tai lại rồi bay tuốt lên cao. Bay cao mãi. Nó buông cánh thả mình rơi rơi như chiếc lá.

Gió đẩy nó đi.

- Tôi không muốn nhìn thấy. Tôi không muốn nghe thấy. Tôi không muốn gì nữa.

Nhưng nhắm mắt vẫn nghe vẫn thấy “đỏ lòm, đỏ lòm”.

- Tôi phải làm sao?

- Hãy vô cảm với mọi thứ. - Gió nói.

- Vô cảm vô cảm, cho tôi vô cảm.

Chuồn Chuồn con vừa rơi vừa đọc trong đầu câu thần chú. Nó không nhớ đã đọc câu “vô cảm” bao nhiêu lần. Rồi Chuồn Chuồn con rơi xuống ngay Đìa Miếu. “Vô cảm vô cảm. Không còn buồn vui thương giận.”

Chuồn Chuồn con rơi xuống rồi nằm yên ở đó.

Cố Lộc là ai?

Sương chỉ phủ một màng nhỏ nhưng chiếm lĩnh cả không gian. Phía bờ mấu, sương hiện diện rõ nét nhất. Mỗi chót lá cỏ đều giữ lại một vài giọt nhỏ trong ngần gần như trắng muốt. Cảm giác như những lối cỏ mới được mẹ sắm cho một chiếc áo choàng mềm mại dính một màn hoa thủy tinh li ti mát lạnh.

Thầy để Gấm Nâu cúi người soi hai cái râu trong mặt nước đìa. Phía bên cạnh, chỗ giáp nước của bờ đìa, cua Càng Kênh đang rúc càng dưới bụng, nghiêng mắt hững hờ như còn chưa muốn dậy. Thầy Gấm Nâu ngâm nga:

- Quân tử hơn nhau ở bộ râu. Mà mấy người không râu thì thì... thôi khỏi so bì.

Càng Kênh bò hẳn lên bờ, giơ cái càng bự gấp tám lần cái mình thầy Gấm Nâu.

- Nhưng mấy người không râu nó có cái này. Cái đầu thầy Gấm Nâu nằm giữa càng.

Ếch Trớt từ trong hang phóng vọt ra, đưa tay đỡ cái càng khỏi cổ thầy Gấm Nâu.

Trớt nhẹ nhàng nói:

- Ông giỡn chơi lỡ tay một cái, ổng sút cái cổ hết mần thơ à!

- Cho bỏ cái tật hay gáy.

Trớt là một chú ếch vai u thịt bắp đúng chuẩn ngôi sao thể hình. Nhưng Trớt nói chuyện thiệt thà, học cũng hay quên nên Gấm Nâu đặt tên là Trớt.

Ngày lúc ba thằng đàn ông đang khịa nhau thì Cỗ Lộc thức giấc, vươn vai rồi hí ha hí hửng:

- Cố dậy rồi đây. Ta vừa chiêm bao thấy bầu trời xóm Đìa Miếu gặp một cơn mưa đỏ chóa đỏ chạch.

Càng Kênh giương mắt hỏi:

- Mày nói ai đỏ chớ tao không đỏ à nghe.

Thầy Gấm Nâu nghiêm mặt nhắc nhở:

- Càng Kênh, trò không được hỗn với Cỗ.

